

Den godkendte dosis kan variere fra afgrøde til afgrøde og fra skadegører til skadegører. Variationen kan i nogle tilfælde være ret stor. Af afgiftstekniske grunde må afgiften på et produkt være ens, uanset hvad produktet skal bruges til. Den nævnte variation i doseringen betyder derfor, at der må fastsættes en standarddosis, der kan anvendes som afgiftsgrundlag, uanset at det vil medføre en stor belastning i bestemte anvendelser.

Som standarddosis kan f.eks. den højst godkendte dosering anvendes. Dette kan imidlertid medføre forvirringer imellem 2 midler, hvis begge er godkendt til bekæmpelse af ukrudt i en afgrøde, men hvor det ene middel samtidig er godkendt til en anden afgrøde med en væsentlig højere dosering. Sidstnævnte middel vil ved anvendelse i den første afgrøde få en konkurrencefordel, idet afgiften vil være lavere.

En anden mulighed ville være at anvende den maksimale dosering ved hovedanvendelsen (skadegører og afgrøde). Det ovennævnte problem vil da være mindre. Til gengæld vil de afgrøder, hvor det er nødvendigt med den høje dosering, blive relativt hårdt belastet.

For midler, der udsprede på landbrugsjord, er der fastsat en dosis (kg eller liter) pr. ha til bekæmpelse af et givet skadedyrs-, svampe- eller ukrudtsangreb. Da ikke alle bekæmpelsesmidler udsprede på landbrugsområder, vil en dosisafgift ikke altid kunne anvendes. Det gælder f.eks. midler til potteplanter eller utøj på husdyr. Den godkendte dosis fastsættes under hensyn til det enkelte middels effektivitet, og må ikke overskrides. Det vil dog ofte være muligt og miljømæssigt anbefalelsesværdigt at anvende nedsatte doseringer.

Vurderingen af, ved hvilken dosis et middel er effektivt, er behæftet med nogen usikkerhed. Udgangspunktet er fabrikantens anbefaling, som vurderes af Statens Skadedyrlaboratorium eller Statens Planteavlsforsøg. Anvendes doseringen som afgiftsgrundlag, vil virksomhederne have en tilskyndelse til at søge for høje doseringer, og af hensyn til produktansvar skal myndighederne have meget sikre undersøgelser for under henvisning til midlernes effektivitet at nedsætte doseringen. For nye midler modvirkes tilskyndelsen til at foreslå for høje doseringer af, at anvendelsen pr. ha bliver relativt dyrere, da der skal bruges mere af midlet, og virksomheden risikerer, at Miljøstyrelsen nægter at godkende midlet under henvisning til en uacceptabel effekt for miljøet eller sundheden.

En afgift pr. dosis vil i et vist omfang favorisere midler, der er mere bredt virkende, har en længerevarende effekt eller har effekt på flere skadegørere

på en gang, hvis jordbrugeren kan nøjes med færre sprøjtninger.

Da en standarddosis ikke kan fastsættes entydigt, ville der i givet fald skulle fastsættes en ny standarddosis for hvert enkelt produkt. Ved fremkomsten af nye midler ville afgiftsloven skulle revideres. Da en afgift pr. dosis endvidere ikke er meningsfuld i alle sammenhænge, ville det for en række områder være nødvendigt at anvende et andet afgiftsgrundlag, f.eks. værdien.

En afgift pr. standarddosis kan således ikke siges at have afgørende andre eller bedre miljøvirkninger end den foreslåede værdiafgift. Da en sådan afgift vil være forbundet med væsentlige praktiske vanskeligheder, foreslår regeringen en afgift baseret på værdien af bekæmpelsesmidler.

Der er ikke nogen videre sammenhæng mellem omkostningerne ved produktionen af de forskellige bekæmpelsesmidler og prisen på bekæmpelsesmidlerne. De forskellige midler markedsføres af virksomheder, der ofte har monopol på disse midler. Midlerne kan i visse anvendelser erstattes af andre, mens det i andre tilfælde er sværere at finde erstatningsmidler. Prisfastsættelsen tager derfor i vid udstrækning udgangspunkt i, hvor værdifulde midlerne er for landmændene. Midler, der er mere effektive og lettere at udbringe og benytte, vil i mange tilfælde have en højere pris end andre midler, der kan anvendes til samme formål.

En afgift af engrosværdien vil som udgangspunkt være lettere at administrere, men udgør ved højere afgiftssatser også en fare for alvorligere handelsforvirring. Der tænkes her både på muligheder for at omgå afgiften ved handel mellem forbundne virksomheder og på, at grossistprisen omfatter forskellige omkostninger for forskellige grossister alt efter, om der afsættes mere eller mindre direkte til landmændene eller gennem mellemhandlere, der distribuerer og lagerfører varerne. Regeringen foreslår derfor, at afgiften baseres på detailværdien på de områder, hvor afgiftsbelastningen forhøjes, mens man fortsat kan basere sig på engrosværdien for de midler, hvor afgiften ikke forhøjes. Selve opkrævningen af afgiften vil ske i fremstillings- og importleddet. Herved minimeres de kontrolmæssige og administrative omkostninger, der er forbundet med opkrævningen af afgiften, idet antallet af registrerede virksomheder i fremstillings- og importleddet er væsentligt mindre end i detailleddet.

En afgift baseret på detailværdien kræver, at detailværdien bindes igennem faste detailpriser via et prismærkesystem. Værdiafgiften beregnes af detailprisen, inklusiv bekæmpelsesmiddelaugiften og eks-